

PRIČA O IGRI

Ako mi se ikada dogodi da me optuže za neozbiljnost, ako u mene budu prstom upirali govoreći da sam djetinjast, ako njihov gnjev zbog toga bude imao snagu svemira, znat ću da još ima nade za mene. Učinit će mi njihova ljutnja veliku radost, smatrat ću to osobnom pobjedom nad neusporedivo jačim neprijateljem, mnogo opasnijim od moje neozbiljnosti. Jer sve je igra i najčešće igra skrivača u kojoj je moja uloga ponekad dobra, ponekad i nije, ali ma kakva bila, učinit ću sve što mogu, samo da se preživi.

Zanimljivo je koliko je kratak životni put od djetinjstva do starosti, još više me brine brzina kojom djeca gube smisao za igru, a sve u zamjenu za sitne, jedva spomena vrijedne prednosti. Često me u slijepu ulicu navede misao: zašto čovječanstvo napokon ne prizna djetinjstvo kao punoljetnost? Jer, volio bih vidjeti kako bi tada svjetske organizacije za zaštitu svega sigurnog našle svoju vrijednost?

Kome bi tada palo na um da ratuje, i protiv koga? Zašto svijet, primjerice, ne bi uzeo gumicu i sve izbrisao i u igri odredio budućnost prema drugim koordinatama, birajući svoje savjetnike među najdjetinjastijom djecom? Oni s najvećom maštom bili bi na najutjecajnijim mjestima.

Svi ostali prvo bi morali ići u školu za učenje mašte, s posebnim odjelima:

- Mašta za nebo
- Mašta za zemlju
- Mašta za more

Svijet kakav djeca mogu nacrtati, ne bi se imao s čime usporediti, a to bi uzrokovalo potpun pad svih koji su glumili ozbiljnost i koji nam zapravo, od silne brige za svijet, još i rat izmislili. Kome on treba osim onima koji nemaju snage ni pokazati što misle pa im podmeću mikrofone „da bi svijet čuo...“. A poslije svega, treba se zapitati što je to svijet imao važno čuti od njih? Zbog takvih nismo slušali ni sebe same pa smo se poslije nalazili tko zna gdje i tko zna u kakvom stanju.

Priznajem, bojim se toga i ako iako budem mogao, ostavit ću svoje neozbiljnosti na vječno vlastito čuvanje.